

ПОДАРУВАТИ ДИТИНСТВО, ВРЯТУВАТИ МАЙБУТНЄ

Валентина СНИГУЛЬСЬКА, керівник проекту «Соціальний педагог»;
Віталій УЛИБІН, редактор

За останні роки фахівці із соціальної роботи досягли значних успіхів у скороченні показників соціального сирітства. Уже більше 10 років минуло з того часу, як громадська організація Структурний осередок «Німецько-Польсько-Українського Товариства» в Україні почала розвивати та впроваджувати сімейні цінності шляхом будівництва Центру захисту дітей «Наші діти». Мета Центру — не допустити передачу соціально незахищених дітей в інтернатні заклади та забезпечити їм умови життя, максимально наближені до сімейних. Соціальні сім'ї, що мешкають на території Центру, покликані оточити дитину любов'ю та ласкою, сформувати в неї правильне уявлення про сім'ю. Як саме перебігають у Центрі усі ці процеси, нам розповіла менеджер із семінарів та тренінгів Центру Юлія Федів.

Під час інтерв'ю

— «Наші діти» — це всеукраїнська організація?

— Ні. Ми є ланкою такої організації як Структурний осередок «Німецько-Польсько-Українського Товариства» в Україні. Ми надаємо допомогу дітям, які опинилися у СЖО, дітям-сиротам і дітям, які опинилися без батьківського піклування.

— На теренах України чи лише в Києві?

— Основний осередок нашої діяльності — це Дніпровський р-н м. Києва. Проте до нас часто звертаються зі служби у справах дітей з інших районів, і ми також намагаємось їм допомогти.

Це ініціатива Німеччини. Наша засновниця — Барбара Монгайм, полячка за походженням, але німкеня за гро-

мадянством. У 2005 році, коли в Україні гостро стояло питання дітей вулиці, вона вирішила відкрити спеціальний проект для таких дітей.

Тоді українське керівництво підтримало цю ініціативу і ми заснували проект.

— Які нині можна назвати актуальні напрями діяльності вашого Центру?

У нас **3 основні напрями роботи.**

Перший напрям — це Центр захисту «Наші діти», де ми проводимо соціально-психологічну реабілітаційну роботу. Діти постійно перебувають на території Центру в соціальних сім'ях (таких сімей у нас 8, у кожній нині проживає від одного до шести дітей).

— Це щось подібне до дитячого будинку сімейного типу?

— Ні, це зовсім нова й унікальна для України реформаторська форма роботи. Проект німецько-польський, він має аналоги і в Німеччині, і в Польщі, проте і там це новаторська ідея. Його суть у тому, що сімейна пара, яка вже виховала своїх дітей або в яких немає своїх дітей, погоджується переїхати до нас у Центр займатися благодійною справою — виховувати дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Відповідно, ми направляємо діток (діти в нас від 3 до 18 років). Головним для нас є момент, коли привозять братиків і сестричок. Ми намагаємось зробити так, щоб вони були, в одній групі.

— Як довго такі діти перебувають у соціальній сім'ї?

— Згідно з нашою педагогічною концепцією реабілітація має пройти протягом 12 місяців. Якщо ж за рік ми не вирішуємо психологічні, соціальні і юридичні моменти, то дитина залишається тут до повної стабілізації.

Потім у нас діти в більшості випадків потрапляють у постійні сім'ї — тобто вони або потрапляють у біологічну сім'ю, якщо вона реабілітувалася, або на всиновлення, або під опіку родичів.

Є ще четвертий шлях: якщо дитина вже досягла 18 років, то на нашій базі є спеціальний соціальний гуртожиток, і діти можуть з 18 до 23 років жити в нас, якщо вони навчаються у вишах, то ми їх звичай підтримуємо.

— Як ви підтримуєте дітей?

— Наші діти отримують допомогу від держави. Ми надаємо їм житло, якщо це необхідно, і потім допомагаємо з пошуком роботи. Також, якщо

в них є батьки, то й у юридичному плані допомагаємо повернутися у свою житлову площу, або ж допомагаємо їм знайти житло, яке вони можуть орендувати.

Кошти у них, відповідно, є. Адже гроші, які вони отримують від держави, зберігаються на їхніх особистих рахунках і накопичуються.

— А хтось стежить за тим, як вони потім цими коштами розпоряджаються?

Так, у Центрі є соціальні педагоги і психологи. І, на відміну від соціальної сім'ї, де є шестеро дітей, соціальний педагог, закріплений за кожною дитиною, вирішує саме юридичні, економічні та соціальні питання. Відповідно він є й наставником для цієї дитини, особливо коли вона досягає 18 років. Дитина у будь-який момент може звернутися до психолога або до соціального педагога за порадою чи за допомогою, і він з радістю її надасть.

Другий напрям роботи структурного осередку — це тренінговий центр, який займається навчанням, перекваліфікацією, підвищенням кваліфікації соціальних працівників, психологів — усіх працівників соціальної сфери.

Ми проводимо тренінги, конференції, семінари, круглі столи на різноманітну тематику, включаючи юридичні та політичні моменти.

Третій напрям роботи — це сприяння правовим реформам у сфері допомоги дітям.

Це розвиток різноманітних громадських ініціатив, зокрема легалізація та підтримка неурядових організацій, сприяння їх об'єднанню, введення кращих стандартів Європейського Союзу, сприяння публічно-приватному партнерству, реформування українського законодавства.

Забезпечується цей напрям через постійну співпрацю з державними і недержавними установами країн-членів ЄС і України, співпрацю з вишами та участь в офіційних групах із реформування законодавства. Також надаються якісні та інноваційні послуги по догляду за дітьми в Центрі «Наші діти», проводиться організація постійного обміну досвідом та знаннями.

— Які ж основні завдання вашої організації в роботі з дітьми?

— Серед них можемо назвати такі: надавати дітям максимум родинного тепла, якого вони потребують; формувати розуміння якісної моделі сім'ї; надавати комплекс послуг, необхідних дитині; реабілітація та інтеграція дитини в біологічну сім'ю.